

dette; thi, naar jeg taler som Præst i den christelige Menighed, saa maatte jeg, hvis det stod i min Magt, troer jeg, overensstemmende med den protestantiske Kirkes hele Tankegang, ubetinget modarbejde ethvert omhelst Arbejde, der ikke var aldeles fornødent, paa Søn- og Helligdage. Jeg har, saalænge jeg har været Præst, gjort Mit til, og skal, saalænge Gud vil give mig Naade dertil, gjøre Mit til, at alle saadanne Arbejder skulle, saavidt muligt, forhindres, eller arbejde hen til, at den Erkjendelse maatte blive mere og mere levende, at slige Arbejder aldrig burde finde Sted. Men her taler jeg jo ikke som Præst i den christelige Menighed, men som Medlem af Thinget, og som saadant er jeg vel snart nødt til at see min Stilling paa en anden Maade. Ganske i Overensstemmelse med hvad jeg yttrede under Sagens 1ste Behandling, kan jeg da slet ikke sympathisere enten med det foreliggende Lovforslag eller med den tidligere Anordning af 1845 med Hensyn til at ville forhindre forskellige Arbejder om Søn- og Helligdagene. Jeg har nemlig ikke godt ved at gaae ind paa saadanne Politieforanstaltninger, — thi det maa jo kaldes Politieforanstaltninger, — til Fordeel for den christne Kirke. Jeg kan slet ikke have Noget tilovers for alle slige Foranstaltninger, fordi jeg ikke kan gaae ind paa, at den christelige Kirke trænger til saaledes vældigen at opretholdes. Jeg kunde altsaa helst ønske, at dette Lovforslag slet ikke var kommet frem, med mindre det kunde have været saaledes, at det tillige havde tilintetgjort den tidligere Forordning, det vil sige: havde aldeles hævet deslige Bestemmelser, som findes ogsaa i den tidligere Lov. Da jeg nu derimod anseer det for at maatte være saa omtrent en Selvsølge, at, dersom dette Lovforslag bliver til Lov, saa

bliver der en Lov til, som jeg slet ikke kan have nogen Sympathie for, og, dersom det ikke bliver til Lov, den tidligere Anordning da ligesom faaer end mere Livskraft og træder mere klar og tydelig frem i Livet, hvad jeg netop har ønsket, den ikke maatte, saa kan jeg altsaa ikke have Noget tilovers for Forslaget. Men derimod skal jeg stemme for de Vædringsforslag, som ere fremkomne, uden dog derved at ville binde mig til, hvorvidt jeg tilsidst vil stemme for enten Sagens Overgang til 3die Behandling, eller under tredie Behandling for, at Lovforslaget bliver til Lov. Ved Vædringsforslagene mener jeg, at der er skeet Forbedringer ved Lovforslaget, og de maa jeg jo ønske kunne fremkomme, naar Lovforslaget dog skulde have Udseende til at blive til Lov. Naar der er blevet yttret, at det fornødne Markarbejde i Sædes og Høsttiden skulde være tilladt, og der er blevet gjort opmærksom paa, at Høsttiden var af langt større Udstrækning, end det maaskee kunde synes at have staaet for den ærede Forslagsstillers Tanke, idet han stillede sit Forslag, saa mener jeg, at ved Høsttiden menes det egentlige Høstarbejde i den Tid, og ikke de forskellige andre Slags Arbejder, der kunne finde Sted i Mellemtiden mellem de forskellige Høstdage, saa at jeg ikke troer, at den Omstændighed, at Høsttiden kan trækkes længere ud end Sædetiden, kan have Indflydelse paa, hvorvidt det er en Indskrænkning eller en Udvidelse af Lovforslaget, naar det beholdes, som er foreslaet ved Vædringsforslaget under Nr. 2 til § 2. Jeg skal altsaa stemme for de Vædringsforslag, der ere foreslaet af den ærede anden Landstingsmand for 1ste Kred (Clausen), uden at jeg dog, som sagt, binder mig med Hensyn til min endeligtte Afstemning over Lovforslaget.